

BEVERLY LEWIS

*Een
verre droom*

Eerder verschenen van Beverly Lewis:

Serie *De familie Miller*

De tondeldoos

Het zakhorloge

De weg naar huis

Een nieuw begin

Een
verre droom

BEVERLY LEWIS

Amish-roman

Vertaald door Gerda Lok-Bijzet

 de Parel

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

Proloog

ZOMER 1998

Ergens in de vroege uurtjes werd ik wakker van een zacht gegiechel dat weerklonk tegen een achtergrond van roffelende paardenhoeven en een kletterend rijtuig – waarschijnlijk een jong Amish-stel. De lucht was zo vredig dat het geluk haast door het open raam van mijn slaapkamer naar binnen leek te zweven, rechtstreeks mijn nog mistige hoofd in.

Langzaam kwam ik overeind in bed. Slaperig als ik was leek de kamer haast wat te deinen. Ik luisterde voorzichtig, maar behalve het gekraak van het matras en een eenzame krekkel buiten, was alles nu stil.

Het was gewoon een droom, dacht ik. Toch voelde het zo echt.

Ik lag een tijdje wakker en vroeg me af wat mijn droom betekende. Mijn gedachten gingen terug naar de tijd waarin ik zelf de leeftijd bereikte waarop de meesten verkering kregen; een tijd waarin het leven bol had moeten staan van plezier... van hoop. Maar in plaats daarvan hadden de teleurstellingen zich opgestapeld. Ik had verdriet om het verlies van iemand van wie ik zo veel gehouden had en was stiekem verliefd op een jongeman die in mijn ogen een meisje verdiende dat wel gezond en sterk was.

De kracht van mijn emoties verraste me en al die verschillende gevoelens die in mij loskwamen, maakten me zo onrustig dat het lang duurde voordat ik weer genoeg gekalmeerd was om verder te slapen.

Toen de morgenzon me van mijn bed verdreef, was ik in gedachten nog altijd in het verleden. Ik had geen idee wat er precies met me aan de hand was. Zou het kunnen dat mijn aankomende verjaardag deze droom in mij ontwaakt had... en zo veel herinneringen?

Het was niet zo dat ik erg tegen mijn verjaardag opzag, maar het was hoe dan ook een mijlpaal. Ik kon straks echt niet meer onder mijn status als bejaarde vrouw uit. En ouder worden was niet weggelegd voor lafaards. Maar aan de andere kant, wat zou er überhaupt van ons geworden zijn als God ons Zijn genade en goedheid niet had geschonken?

Ik wees mijn gedachten over mijn zwakke en gekwelde jeugd de deur en ging aan de keukentafel zitten, vlak bij het open raam. Daar, in het gouden licht van de vroege zomer, vergezeld door spotlijsters die hun fluittonen de wereld in stuurden, duwde ik de grendel van mijn versleten receptendoos omhoog en bladerde door de handgeschreven recepten die ik lang geleden van mijn lieve *Mamm* had geërfd.

Welk gerecht zal ik vandaag eens maken?

‘Verjaardagen zijn een geschenk van God in de hemel.’ Dat zei mijn moeder altijd om mijn jongere broertjes en zusjes en mij erop te wijzen dat we altijd dankbaar moeten zijn. ‘Dankbaar voor ziekte?’ had ik ooit een keer gefluisterd toen de anderen naar de schuur waren gegaan om klusjes te doen en *Dat* naar zijn werk in de korenmolen om de hoek was vertrokken. *Mamm* had me zo lief aangekeken dat mijn hart bijna in tweeën gebroken was.

‘Ach, Maggie-lief,’ zei ze, terwijl ze haar armen opende en ik me door haar liet omhelzen. Ze had me stevig vastgehouden toen ik huilde.

‘Zal ik ooit weer helemaal beter worden?’ jammerde ik.

Al vanaf mijn elfde worstelde ik met wat de dokter ernstige groei-pijn noemde. In mijn tienerjaren had een andere dokter een nog veel ernstigere diagnose gesteld – juveniele reumatoïde artritis. Maar wat de oorzaak ook was, ik wilde dat de pijn gewoon ophield. Ik wilde weer zonder stok kunnen lopen. Ik wilde de vloer schrobben en de

tuin schoffelen en ik wilde de bruid zijn met wie elke Amish-man graag wilde trouwen.

Dat sprak vaak over Gods soevereiniteit, waarmee hij bedoelde dat we nooit mochten twijfelen aan Gods wil. Ik probeerde goed naar hem te luisteren, echt waar. Maar hoewel zijn woorden voor ons hele gezin bedoeld waren, benadrukte mijn vader ze zo vaak dat ik heus wel aanvoelde dat hij het vooral tegen mij had.

Als oudste kind wilde ik zo graag mijn bijdrage leveren in ons gezin... en aan de Gemeenschap. Het was een van de diepste verlangens van mijn hart.

Mijn blik viel op het recept van mijn favoriete gerecht uit mijn kindertijd. Amish gehaktbrood, gemaakt van crackerkruimels, uien en ketchup. Het was een van *Mamms* eerste zelfverzonnen recepten en dateerde al van voor mijn geboorte. *Lieve Mamm...* Ik miste haar nog altijd.

Ik slaakte een diepe zucht en keek op naar de houten muurplaque die ik tijdens de moeilijkste periode van mijn jonge leven samen met mijn *Dat* had gemaakt. Het was een zomer vol vragen geweest, dat leed geen twijfel.

Ik staarde naar de woorden die mijn vader in het hout gekerfd had en uit de eerste brief aan Timotheüs kwamen: *Maar de godsvrucht is inderdaad een bron van grote winst, vergezeld van tevredenheid.*

Als vrome en meelevende man was *Dat* altijd enorm bezorgd geweest over mijn zoekende aard en hoe die mijn plannen om in de Amish-kerk gedoopt te worden kon dwarsbomen.

Jah, het was onmiskenbaar een moeilijke tijd geweest, een tijd die mijn ogen op talloze manieren geopend had. En mijn hart, niet te vergeten. Het was een seizoen van verdriet en zoeken, van vragen en antwoorden geweest. Die zomer van mijn eerste liefde.

JUNI 1951

Het was een drukkend warme ochtend in Lancaster County, Pennsylvania, die zevende junidag. Af en toe waaide er een briesje over het veld van Joseph Esh, dat zich langzaam verplaatste van de bosrand naar het grote huis aan de Olde Mill Road, dat als een baken over het erf uittorende.

In het afgelopen decennium was er aan de oostkant van het huis een *Dawdi Haus* bijgebouwd en in die kleine woning woonde Josephs tante Nellie, die weduwe was.

Achter het woonhuis, aan de voet van de heuvel, stond een bescheiden witte schuur, met daaraan grenzend een houthok en een nogal vervallen paardenstal met zes boxen. Even verderop, aan de overkant van de weg, stond de korenmolen waar Joseph al zijn hele volwassen leven werkte.

Zijn dochters, de zeventienjarige Maggie en haar zusje Grace, die zestien was, zaten aardbeien te snijden op de veranda die rondom het hele huis liep. Direct na het ontbijt was Grace naar buiten gegaan om de rijpe oogst te plukken en sindsdien zaten Maggie en zij daar in het zonnetje te werken. Maar zoals zo vaak het geval was, begonnen Maggies vingers te verkrampen en ze deden ongelooflijk veel pijn.

Grace wierp een bezorgde blik op Maggie en vroeg: 'Behoefte aan een korte pauze?' Grace' lichtbruine haar was opgestoken in een

strakke knot en ze had een donkerblauwe hoofddoek om haar kin gebonden.

‘Misschien wel.’ Maggie had niet alleen pijn, ze was ook moe. En dat terwijl de dag nog maar net begonnen was.

‘Ik help je wel naar binnen.’ Grace glimlachte naar haar zus. ‘*Kumme.*’ Grace was altijd al een vriendelijk en begripvol meisje geweest, maar nadat hun *Mamm* het afgelopen jaar aan hartfalen was overleden, was haar zorgzame karakter bijna moederlijk geworden.

‘Je hoeft niet te wachten tot je handen gevoelloos zijn, *Schwescheder.*’ Grace kwam overeind en tilde de roestvrijstalen kom van Maggies schoot. ‘Ik ben bang dat je je vingers zelfs tot bloedens toe zou laten werken als ik niks gezegd had... lijdend in stilte.’

Maggie wist dat haar zus haar alleen maar aanmoedigde om wat meer rust te nemen als de pijn te hevig werd. Het leven was al zo zwaar sinds *Mamms* begrafenis en het was er allemaal niet veel beter op geworden toen *Dat* nog geen zeven maanden na haar dood had besloten om te hertrouwen met een jonge vrouw.

‘*Jah*, misschien kan ik meer beter even stoppen.’ Maggie kwam langzaam overeind. Ze worstelde al jaren met dit constante ongemak, hoeveel aspirines ze ook innam.

‘Het zou *gut* zijn als Rachel uit zichzelf aanbood om jouw werk af te maken.’ Grace wierp een blik in de richting van het raam. Vervolgens stak ze een hand naar Maggie uit en voegde er fluisterend aan toe: ‘Het is niet alsof ze het druk heeft met de kleintjes.’

Maggie had bijna gezegd dat het maar goed was dat hun broertjes en zusjes oud genoeg waren om voor zichzelf te zorgen, althans, voor het grootste gedeelte. ‘Nou, maar ze houdt het huis schoon en kookt het middageten,’ zei ze, terwijl ze met Grace naar de zijdeur liep.

‘Dat is ook haar verantwoordelijkheid, *jah?*’ grijnsde Grace.

‘Het is niet alleen haar verantwoordelijkheid,’ corrigeerde Maggie haar zus voorzichtig. Het was niet eerlijk om alles op hun stiefmoeder af te schuiven. Toen *Mamm* nog leefde, hadden ze haar altijd zo goed mogelijk geholpen – koken, schoonmaken, innamen, naaien en

verstellen. En dan maakte *Mamm* elke winter ook nog eens ten minste twee quilts. *Mamm liet Grace en mij dan naast haar op het bankje zitten om te oefenen met het aan elkaar bevestigen van de quiltvierkanten*, dacht ze mijmerend.

Maar sinds Rachel de aandacht van hun als weduwnaar achtergebleven vader had getrokken, maakte zij ook deel uit van hun gezin. Maggie en Grace hadden hun vader niet op andere gedachten kunnen brengen – het werd immers van een Amish-man met kinderen verwacht dat hij hertrouwde. Hun vader zei vaak dat Rachel ‘zijn perzik’ was. Maar wat Maggie zo vreemd vond, was dat Rachel op haar tweeëndertigste nog altijd vrijgezel was geweest. *Waarom hebben de mannen nooit aandacht voor haar gehad, terwijl ze zo’n knappe vrouw is?*

Grace had zich dit een paar weken na de bruiloft van hun vader en Rachel ook hardop afgevraagd, toen de twee zussen samen een wandeling maakten. Grace had toegegeven dat ze het graag aan Rachel zelf wilde vragen, maar Maggie had haar dat verboden, omdat het niet bepaald een beleefde vraag was. Wie kon weten wat een aantrekkelijke vrouw als Rachel Glick ervan had weerhouden om te trouwen?

Maggie volgde Grace naar de keuken met het verkleurde witte linoleum en de groene gordijnen die tot boven het kozijn waren opgerold. ‘We hebben behoorlijk hard gewerkt, vanochtend,’ zei Grace tegen Rachel toen ze de keuken binnenkwamen, maar ze zei er niet bij dat ze vanwege Maggies pijn genoodzaakt waren om te stoppen met werken.

Er stond iets te sudderen op het zwarte fornuis en de heerlijke geuren trokken onmiddellijk Maggies aandacht. Heel even werd ze overvallen door de aanblik van Rachel bij het aanrecht, een herinnering aan het feit dat er nu iemand anders de scepter zwaaide in *Mamms* keuken, iemand die ook al haar kookgerei, potten en pannen en vrijwel al het andere huisgerei had overgenomen. Er ontstond een brok in Maggies keel. Het viel nog niet mee om de herin-

neringen aan de uren die ze samen met haar moeder in deze keuken had doorgebracht zomaar opzij te schuiven. Wat miste ze *Mamms* kookkunsten en sympathieke karakter toch! Mamm *begreep mij als geen ander*, dacht Maggie, en alleen al om die reden miste ze haar moeder vreselijk.

Rachel, die een oude bruine jurk droeg met daaroverheen een zwart schort, draaide een literpot piccalilly open en liet haar blik toen over de beide meisjes glijden. 'Jullie zijn een heel uur met de aardbeien bezig geweest,' zei ze. '*Des gut, jah?*'

Maggie liet zich op het houten bankje bij de tafel zakken. *Een uur maar?*

Er verscheen een frons op Rachels gezicht en ze liep naar Maggie toe en raakte even haar schouder aan. 'Te veel zon, misschien?' Ze wierp een blik door het raam naar de veranda waarop de meisjes zojuist nog gezeten hadden.

'Nee, dat is het niet,' zei Grace snel. Ze kon haar irritatie maar moeilijk verbergen. 'De zon heeft er niks mee te maken.' Grace keek naar Maggie en hield even haar hoofd schuin. Er gleed een liefdevolle uitdrukking over haar gezicht.

Maggies blik zocht die van Grace. *Aardig blijven.*

Grace trok haar wenkbrauwen op en knikte.

'Ach, en gisteren leek het nog zo goed met je te gaan, Maggie.' Rachel deed een stap naar achteren. Ze zag er een beetje verward uit. 'In elk geval een tijdje, nietwaar?' ging ze verder, waarna ze met haar helderblauwe ogen knipperde.

Maggie herinnerde Rachel er maar niet aan dat ze, als ze 's ochtends opstond en haar blote voeten de vloer raakten, nooit precies wist hoe ze zich die dag zou voelen. 'Gisteren was een betere dag,' was het enige wat ze uit wist te brengen.

'Ik begrijp het,' zei Rachel. Ze keerde weer terug naar het aanrecht en goot de piccalilly in een grote kom.

Ze is kwaad op me. Maggie voelde zich alleen nog maar slechter.

'Maggie krijgt koorts wanneer ze veel pijn heeft,' zei Grace, die

dezelfde bezorgde uitdrukking op haar gezicht had als die Maggie de afgelopen dagen al zo vaak bij haar had gezien.

Omdat ze graag van onderwerp wilde veranderen, leunde Maggie tegen de tafel waarover nog altijd *Mamms* rood-wit geblokte tafelzeil lag. 'Ik zal hier even uitrusten.'

In de tussentijd haastte Grace zich naar de gootsteen en waste haar handen, waarna ze Rachel aanbood om de tafel te dekken. Maggie beseftte opnieuw dat Rachel haar problemen veel beter begrepen zou hebben als ze hier in huis was opgegroeid. Dan had ze geweten hoe zorgzaam *Mamm* door de jaren heen voor al haar kinderen geweest was, en voor Maggie in het bijzonder. Maar Rachel was hier slechts vijf maanden geleden naartoe verhuisd vanuit Myerstown in Lebanon County en had zich, nadat ze twee korte maanden verkering met *Dat* had gehad, pas onlangs permanent bij hun gezin gevoegd.

Terwijl ze hier voor misschien al wel de honderdste keer overpeinsde, dacht Maggie: *Waarom heeft Dat er in vredesnaam voor gekozen om te trouwen met iemand die zo'n volslagen vreemde voor hen was... en dat al zo snel na Mamms overlijden?* Maggie was niet vergeten hoe haar veertien jaar oude broertje Leroy op het verrassende nieuws gereageerd had. Enkele weken voor de geplande bruiloft had *Dat* het nieuws nogal plompverloren gebracht, toen ze aan tafel een toetje zaten te eten. De twaalf jaar oude Andy en de tien jaar oude Stephen leken het nieuws beter op te nemen dan Leroy, die woedend zijn hoofd had geschud toen Maggie zijn kant op keek.

Leroy is nog altijd boos, dacht ze.

Haastig zette Grace het middageten op tafel en ze vroeg Grace om de etensbel te luiden. Een paar minuten later liep Joseph, haar lange, blonde echtgenoot, over het gazon in de richting van de handpomp; hij kwam altijd terug van de molen om thuis te eten. Andy en Stephen gaven elkaar een speelse por en zwaaiden vrolijk naar haar toen ze achter hun vader en Leroy aan liepen, die zijn blik strak naar de grond gericht hield.

Vanachter het raam zag Rachel dat ze om de beurt hun handen wasten en tegen elkaar praatten, terwijl Joseph ondertussen een steelse blik op het huis wierp. Toen hij haar zag staan, grijnsde hij en de vlinders dwarrelden door haar buik. *Hoe kan het toch dat mijn leven plotseling zo gezegend is?* Ze hoopte dat Joseph de hartige vleespastei die ze met hem in gedachten gemaakt had lekker zou vinden. *Misschien vindt Leroy het ook wel lekker, als hij het zichzelf toestaat.* Ze begon zich steeds meer af te vragen of Josephs oudste zoon ooit nog zou ontdooien. Joseph, met zijn grote hart, was hier minstens zo bezorgd om en had zelfs al geopperd dat hij Leroy maar eens moest confronteren met zijn afstandelijke gedrag. Maar daar wilde Rachel niets van weten. ‘Zou het niet beter zijn als hij uit zichzelf een poging tot verzoening doet?’ had ze voorzichtig voorgesteld.

Maar Joseph had haar duidelijk gemaakt dat hij niet wilde dat ook maar één van zijn kinderen zijn nieuwe bruid afwees. Dit zorgde ervoor dat ze zich alleen maar meer door hem gekoesterd voelde, hoewel ze ook een beetje bang was dat dwang bij Leroy niets zou uithalen. Zelfs Maggie en Grace waren nog steeds een beetje aarzelend in haar aanwezigheid en hielden haar vaak op een armlengte afstand, ook al zou geen van beiden dat graag toegeven. Maar ze waren tenminste wel behulpzaam. En omdat ze meegaand wilde zijn en geen strubbelingen wilde veroorzaken, gaf Rachel Joseph altijd het laatste woord waar het zijn kinderen betrof. Tot dusver had hij Leroy nog niet met zijn gedrag geconfronteerd, maar het was haar wel opgevallen dat haar echtgenoot steeds geïrriteerder raakte wanneer Leroy weer eens weigerde om haar respectvol te behandelen.

Zodra Joseph en al zijn zes kinderen aan tafel zaten, vouwde Joseph zijn handen, boog zijn hoofd en sprak in stilte een zegen over het eten uit. Rachel, die nog steeds moest wennen aan het idee dat ze nu een man met een gezin had, dankte de Heere voor haar vele zegeningen, inclusief het eten dat op tafel stond. Ze sprak haar dankbaarheid uit dat ze de kans had gekregen om geliefd te worden door zo’n attente man als Joseph.

Een paar minuten later schraapte haar echtgenoot zijn keel en hief zijn hoofd, waarna hij toekeek terwijl Rachel zijn bord vulde met een portie varkensvlees en zoete aardappelen.

‘Ruikt *wunnerbar-gut*,’ zei hij met een knipoog.

Rachel glimlachte. Haar hart zwol, ondanks haar bezorgdheid om Leroy. Vanaf het prille begin van hun huwelijk had Joseph haar ge-complimenteerd met haar kookkunsten. Wat de kinderen betreft, over het algemeen sprak de jongste telg, de acht jaar oude Miriam, de meeste waardering uit over Rachels tot in de puntjes verzorgde maaltijden. De altijd vrolijke Miriam vroeg ook vaak of ze mocht helpen met brood en koekjes bakken. Maar de oudere meisjes waren tot nog toe een stuk minder spraakzaam en er waren zelfs momenten waarop Grace en Maggie haar stiekem bestudeerden... haast onderzoekend. Maar goed, was het dan echt zo verbazingwekkend dat de kinderen haar met Josephs overleden vrouw, de geliefde Sadie Ann, vergeleken?

Ik moet gewoon niet al te hoge verwachtingen hebben, dacht ze, terwijl het haar opviel dat het Maggie maar nauwelijks lukte om een punt pastei op haar bord te schuiven. ‘Gaaf het wel?’ vroeg ze.

Maggie bloosde en knikte snel. ‘*Denki*.’

Rachel slaakte een zucht en sprak zichzelf streng toe dat ze ook weer niet te hard haar best moest doen. Maar ze wist gewoon niet hoe ze op de ziekte van Maggie moest reageren. *Het arme meisje*.

Rachel schepte zelf als laatste op, pakte haar vork en nam een hap. *Heerlijk*, dacht ze verheugd, omdat ze inderdaad precies de juiste hoeveelheid verse melk en kaneelsuiker aan het baksel had toegevoegd. Ze leerde steeds beter hoe ze de recepten die ze vroeger voor haarzelf en haar grootouders had gemaakt, toen ze samen in hun *Dawdi Haus* in Myerstown hadden gewoond, moest verdubbelen. Koken voor drie personen verschilde nogal van koken voor acht, had ze al gauw ontdekt.

‘Ik zag Luke, de oudste zoon van neef Tom Witmer, vanochtend vroeg bij de molen,’ hoorde ze Joseph zeggen. ‘Hij had nogal wat

praatjes, dat kan ik je wel vertellen.’

‘Wat is Luke van plan?’ vroeg Leroy. Zijn vettige pony plakte tegen zijn voorhoofd.

Joseph wachtte tot hij klaar was met kauwen voordat hij antwoord gaf. ‘Nou, hij helpt in die grote tent in de stad met het aansluiten van de verlichting.’

‘Die opwekkingstent?’ vroeg Leroy. Zijn bruine ogen werden groot van opwindning.

Joseph pakte zijn waterglas en knikte. ‘Het is het vreemdste wat ik in tijden heb gezien.’

‘Dat Luke daar helpt... of dat er zo’n grote tent in Lancaster staat?’ vroeg Leroy.

‘Beide, denk ik.’ Joseph keek naar Rachel en grimaste. ‘Luke zei dat hij ook deel uitmaakt van de installatieploeg van het omroepsysteem.’

‘Dat is netjes van hem,’ zei Leroy net iets te enthousiast. ‘Dat heeft hij vast allemaal geleerd op zijn mennonietencollege.’

Joseph wierp zijn zoon een taxerende blik toe. ‘Nou, zoon, vergeet niet... het enige onderwijs waarnaar wij als Amish mogen naar verlangen is het onderwijs dat telt in de ogen van de Heere God. Zo’n college is niks voor jou.’

Leroy boog onmiddellijk zijn hoofd en ging verder met eten. Hij maakte de hele maaltijd lang geen enkel oogcontact met Rachel, zelfs niet toen ze hem de appelboter aangaf. Toch zag Rachel hem één keer Maggies kant op kijken. Hij leek troost te vinden bij haar, ook al wist Rachel dat het Grace was geweest die na het sterven van Sadie Ann de rol van surrogaatmoeder op zich had genomen.

De gesprekken over de tentbijeekkomsten vielen langzaam stil. Volgens een van de *Englischers* die ze afgelopen week op de markt had gesproken, zouden de bijeenkomsten ten minste zes weken lang duren, tot eind juli. De jonge vrouw, die de pijpen van haar blauwe spijkerbroek had opgerold en donkerbruine loafers met kanten sokjes droeg, was behoorlijk vol van het nieuws geweest. Ze vertelde dat er zelfs een interview met de evangelist in de lokale krant had

gestaan. Daarin verklaarde hij dat God hem had geroepen om ‘een krachtige boodschap’ te verkondigen en dat hij hoopte dat hij ‘veel zondaars tot bekering zou mogen brengen’.

Rachel had zich hier wel even over verwonderd, maar er vervolgens niet meer zo veel over nagedacht. En aan de toon van Josephs stem te horen – om nog maar te zwijgen over de blik op Leroy's gezicht – wist ze dat dat misschien maar beter was ook.

Uitgeverij de Parel

Uitgeverij de Parel is de uitgeverij van de parels onder de boeken. Ze stelt alles in het werk om de mooiste uitgaven voor jong en oud te maken en op de markt te brengen, zodat jij ze kunt lezen.

De boeken – van fictie tot non-fictie – kenmerken zich door de mooie en verzorgde lay-out, en bevatten altijd een inspirerende, gelovige boodschap. Kortom: echte ‘parels’ – boeken met waarde.

Wil je op de hoogte blijven van het laatste boekennieuws en de leukste aanbiedingen? Volg ons dan online!

www.uitgeverijdeparel.nl

Hier vind je alles wat je wilt weten over onze boeken, gratis leesfragmenten, fijne tips voor verschillende gelegenheden, onze e-books, informatie over onze auteurs en nog veel meer!

www.uitgeverijdeparel.nl/nieuwsbrief

Onze nieuwsbrief verschijnt elke maand en staat altijd vol met het laatste nieuws over de nieuwste boeken, de beste aanbiedingen en je ontvangt zo nu en dan leuke en exclusieve downloads en exclusieve kortingscodes. Meld je aan en mis nooit meer iets!

www.facebook.com/uitgeverijdeparel

Ook hier delen we de leukste boekennieuwtjes met je en brengen we je op de hoogte van al onze acties. Maar daarnaast organiseren we hier regelmatig leuke winacties, delen we reviews en nog veel meer. Wil je dat niet mislopen? Volg ons!

www.instagram.com/uitgeverijdeparel

Net als op Facebook delen we hier de leukste boekennieuwtjes met je, inspireren we je en geven we zo nu en dan iets leuks weg. Volg je ons?

LEES OOK VAN BEVERLY LEWIS:

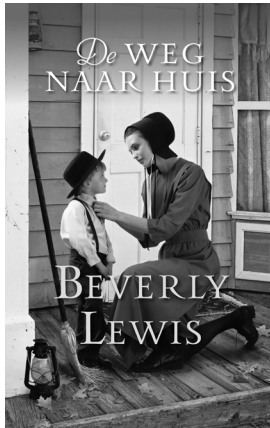
Een nieuw begin

Susie Masts leven in Lancaster County is gevormd door de tragische dood van haar vader en haar broer. Nu, op tweeëntwintigjarige leeftijd, is Susie nog steeds ongetrouwd, ondanks dat ze al lange tijd verliefd is op haar vriend Obie Yoder. Als haar moeders gezondheid verslechtert en haar jongere zus antwoorden wil hebben op haar vragen over haar adoptie, krijgt Susie er nog meer zorgen bij en lijkt de kans dat ze nog meer dierbare mensen gaat verliezen. Zullen lang verborgen familiegeheimen en gemiste kansen Susies hoop voor de toekomst doven? Of is wat nu het einde lijkt slechts een nieuw begin?

Een nieuw begin | Beverly Lewis |
ISBN 9789493208483 | 352 pagina's

De weg naar huis

Rouwend om de plotselinge dood van haar Amish-ouders en het feit dat ze is gescheiden van haar negen broertjes en zusjes, troost Lena Rose Schwartz zichzelf ermee dat haar nieuwe leven in Lancaster County niet voor altijd zal duren. Ongetwijfeld zal ze binnenkort terugkeren naar haar geliefde plek, inclusief haar vriend. Maar terwijl ze zich vastklampt aan de hoop op een hereniging met degenen van wie ze het meeste houdt, ontdekt ze dat Lancaster een fijne en aantrekkelijke plek is. Zal ze de moed vinden om haar hart open te stellen voor andere mogelijkheden dan haar droom?

De weg naar huis | Beverly Lewis |
ISBN 9789493208285 | 307 pagina's

*Jah, het was onmiskenbaar
een moeilijke tijd geweest,
een tijd die mijn ogen op
tallose manieren geopend had.
En mijn hart, niet te vergeten.
Het was een seizoen van verdriet
en zoeken, van vragen en
antwoorden geweest.
Die zomer van mijn
eerste liefde.*

Lancaster County, 1951. Maggie Esh is ziek en wil niets liever dan zijn zoals de andere meisjes in het district, zodat ze een normaal, gezond leven kan leiden en op een dag kan trouwen. Wanneer er in de omgeving tentsamenkomsten worden georganiseerd en haar nicht Lila vraagt of ze er een keertje mee naartoe gaat, besluit Maggie een samenkomst te bezoeken. Wat ze daar vervolgens hoort zeggen door de prediker, haar gesprekken met zijn zoon en wat ze leest in de Bijbel doen haar alles wat ze gelooft heroverwegen. Durft ze op God te vertrouwen als een ander leven slechts een verre droom lijkt?

BEVERLY LEWIS, geboren in het hart van het land van de Pennsylvania Dutch, is de auteur van meer dan honderd boeken, waarvan er wereldwijd veel in andere talen zijn gepubliceerd. Beverly's belangstelling voor de Amish-achtergrond van haar moeder heeft geleid tot het schrijven van veel Amish-gerelateerde romans. Eerder verschenen van haar onder andere *De weg naar huis* en *Een nieuw begin*.

ISBN 978-94-93208-67-4

de Parel 9

789493 208674